

אנחנו גם יכולים אחרת

"בוא הרם את ראשך פקח עיניים מולך בני אדם עם
מחכים שתלך אל השביל שמוביל לשמחה.
השמחה עצובה מתרחקת כשיש בנו זעם,
מה נשאר? פקח עיניים ללכת בדרך שלך- קח איתך אהבה,
אולי תהיה האחד שיוביל ויפתח לנו שער,
דרכו ניכנס חלולים נתמלא בשמחה ללא צער
ויחד איתך נלך אל מקום אחר,
שביל אבן עולה, השמש עולה, ויחד איתך נעלה"
(מתוך השיר "אהבת חינו" של להקת אתניקס)

לאחר הרצח של רבין חלה במדינת ישראל תופעה מדהימה, קראו לה "אהבת חינו". העם התאחד ותמך זה בזה ללא שום מחיר, הראה אהבה, גיבוש ואחדות בלי שום סיבה. פעילויות הנוער באותו זמן הרשימו רבים, כל אלה שסברו שהדור הצעיר אינו מעורב מספיק, חברתית ופוליטית בנעשה במדינה, גילו בהפתעה כי דווקא הנוער הוא שממלא את הכיכרות ומוביל את אירועי הזיכרון העממיים. קבוצות קבוצות של בני נוער מילאו את הכיכר בתל אביב והתכנסו בערים נוספות, הדליקו נרות וארגנו טקסים מאולתרים. נוער זה נקרא בפיו העם "נוער הנרות".

אהבת חינו זו, כמו הנרות, דעכה עם הזמן...
ניתן היה לראותה מחדש גם בקיץ האחרון, כשהתאחד העם בתמיכה חסרת גבולות בתושבי הדרום ובלוחמים אשר נלחמו בתוך רצועת עזה, אך גם אהבת חינו זו דעכה די מהר.

אהבת חינו מובילה למחוזות טובים, לאחדות העם, מקרבת אותנו כחברה ומגבשת אותנו כעם. רצוי שנדע לפעול לאורה לא רק בזמני מצוקה אלא בשגרת חיינו הרגילה, לשאוף לה ולראות בה את עמוד האש המוביל לאור בקצה המנהרה.